

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník XIII, číslo 4
duben 2005
cena 5 Kč

Vážení čtenáři,

čas utekl jako voda a my se zase po dvou měsících setkáváme u vydání časopisu Malíček. Doufáme, že vám i tentokrát bude mít co říct.

Komunikace je pro náš život velice důležitá, bez ní by se asi nedalo žít. Jedním z takových komunikačních přístrojů je i mobil. Podle posledních statistických údajů má mobil skoro každý Čech, včetně těch nejmladších i nejstarších. Bez tohoto zázračného přístroje si asi hodně lidí moderní život už nedokáže

**Lásky
našich
spolužáků**

**Představujeme
redaktory**

**Noc s
Andersenem**

Hitparáda

představit. A nejen bez mobilu. Také třeba bez internetu. Kolik lidí by se obešlo bez chatu, kolik lidí by vypracovalo referát jen s pomocí vlastní hlavy a encyklopedie, nebo kolik lidí by se obešlo bez multiplayerové pařby Call of Duty? Já osobně si myslím, že velmi málo. Zkrátka a dobře, tyto věci patří k našemu životu.

Tím bychom vám chtěli říct, že jsme zprovoznili nové internetové stránky

www.malicek.aktualne.cz,

kde se dozvíte více o redaktorech a můžete si tam stáhnout i stará čísla Malíčku.

Pěkné počteníčko vám přeje

Redakce časopisu Malíček

„Spolu to dokážeme“ - třída VIII. A na Doubravce

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

Láska, to je něco, bez čeho si nedokážeme náš život představit. Láska má různé podoby. Může to být láska dítěte k rodičům, můžeme milovat zvířata, někdo si svůj život nedokáže představit bez oblíbených věcí, jiný má vášnivého koníčka a další se neobejde bez oblíbeného jídla. A jak je to s vámi? Co je vaší největší láskou? To se dozvíte z následující ankety.

Lucka, I. A: Nejradši chodím do bazénu.

Valerie, I. A: Moc ráda si hraji se svým psem.

Dominik, I. B: Stavění z kostek.

Michal, II. A: Počítání.

Bára, II. A: Asi moje mamka.

Tereza, II. B: Mojí největší láskou jsou koně.

Andrea, III. A: Keramika.

Honza, III. B: Tenis.

Kája, V. A: Moje rodina.

Monika, VII. B: Můj pejsek Meggyna.

Renda, VII. B: Asi počítač.

Lukáš, VIII. A: Náš pes Larry.

Lenka, VIII. B: Má největší láska je má čínčila Bára.

Michal, VIII. B: Má největší láska jsou míčové hry.

Eva, VIII. B: Tanec.

Monika, IX. A: To je těžká otázka, nejspíš ale zpívání.

paní učitelka Markéta Nováková: Mojí největší láskou je moje dcera Amálka a manžel.

paní učitelka Ladislava Dubová: V tuto dobu asi spánek.

paní učitelka Naděžda Cempírková: Mojí největší láskou jsou nejbližší lidé a má rodina.

pan učitel Robert Kočí: Asi rodiče.

Katka Tichá, VIII.B a Jana Strašková, IX.A

LÁSKY NAŠICH SPOLUŽÁKŮ

Hašení požárů – ZBYNĚK, VIII. A

Tomuto požárnímu sportu se Zbyněk věnuje už pět let. Ze začátku se jen jezdil dívat na soutěže pořádané hasiči, a protože se mu to zalíbilo, věnuje se tomu dodnes. Soutěží za sbor dobrovolných hasičů z Lukavice a jeho postem je strojník, který obsluhuje stříkačku. Mezi jeho největší úspěchy patří čtvrté místo v lize požárního útoku v okrese Chrudim, kde soutěžil s družstvem mužů, a před rokem, když běhal za starší žáky, se dostal do krajského kola. Nejvíce ho baví požární útok, což je disciplína, při které musí družstvo dopravit vodu od kádě k terčům. Zbyněk je prostě hasič se vším všudy a nikdy by se této záliby nechtěl vzdát.

Gymnastika - LENKA, VIII. A

Lenčina maminka se dříve věnovala gymnastice, a proto ji tam také před sedmi lety přihlásila. Lenka dělala ze začátku půl roku sportovní gymnastiku, ale protože se jí více líbilo cvičení s náradím, začala s moderní. Nejdříve cvičila se švihadlem, míčem a po čase se naučila s obručí a kužely. Teď někdy by měla začít se stuhou, na kterou se moc těší. Lenka jezdí na závody asi dvakrát ročně a mezi její největší úspěch patří třetí místo na mistrovství ČR. Na gymnastice se jí líbí, že pořád dělají nové a někdy i společné sestavy, a jelikož mají skvělou trenérku, vymýšlejí originální prvky do sestav.

Romana Severýnová, VIII. A

Počítače - ROBIN POKORNÝ, IX. A

Robin se počítačům věnuje už od útlého dětství, protože se touto prací zabývá jeho tatka. V tomto odvětví zábavy je moc možností, které se dají dělat, takže se nedá říct, že by dělal přímo jednu věc nejradyji. Tento koníček mu přináší dobrý pocit z vyřešeného problému. Sám ale tvrdí, že se ten pocit uspokojení nedá popsat. Tomuto koníčku Robin věnuje mnoho času a to teoreticky od příchodu domů až po dobu, kdy ulehá do postele. Dokáže si i představit, že by se tím živil. Tento obor je podle něj jeden z nejdynamičtějších a podle jeho názoru také dobře placeným.

Jana Strašková, IX. A

Koně - ZUZKA STEINEROVÁ, VI. A

Moje kamarádka a také spolužačka Zuzana Steinerová má už od malička ráda koně, samozřejmě ty živé. A jak to začalo? Jednou se jí naskytla příležitost. Jela se podívat s rodiči na Velkou pardubickou a tam potkali majitele jedné farmy. Ten Zuzce nabídl jízdy na koni. A tak už asi půl roku jezdí Zuzka do vesnice Holičky na farmu Sluneční dvůr, je to kousek od Stolan. Nejvíce jí na tom baví starat se o koně, a hlavně na nich jezdit. Tuto příležitost má dvakrát až třikrát týdně, pokaždé asi tak dvě hodiny. Jediné, co jí na tom nebaví, je vstávat v sobotu brzo ráno. I když může jezdit na koni, tak by si ze všeho nejvíce přála mít svého vlastního koníčka.

Nikola Hrouzková, VI. A

Seznámení s novými učiteli

Tak jako v každém čísle časopisu Malíček vám i v tomto vydání představíme jednu paní učitelku. Hádejte, o kom mluvím. Je to sympatická dáma. Ráda poslouchá například MIG 21, jezdí na hory a od malička si přála být učitelkou. Samozřejmě, že řeč není o nikom jiném než o paní učitelce JITCE KRAUSOVÉ.

Jakou školu jste vystudovala?

Nejdříve jsem navštěvovala Základní školu Sladkovského v Chrudimi, potom Gymnázium Josefa Ressela, dále jsem studovala Pedagogickou fakultu v Hradci Králové a pak Pedagogickou fakultu v Olomouci.

Jaký jste měla nejoblíbenější předmět ve škole?

Z těch, co si děti nevybírají, to byla matematika a potom tělocvik a hudební výchova, které mají rády obvykle všechny děti.

Čím jste chtěla být, když jste byla malá? Proč?

Odjakživa jsem chtěla být učitelkou. S rodiči jsem chodila na návštěvu do vesnické školy. Pan řídící mě nechal hrát si ve třídě, což se mi velmi líbilo.

Proč jste si vybrala zrovna naši školu?

Protože jsem ji znala, věděla o systému, jakým se tady učí. Znala jsem kolegyně (některé paní učitelky jsou moje spolužačky), takže i z toho důvodu.

Co se vám na naší škole líbí?

Líbí se mi, jak se tady učí, líbí se mi prostředí. Souhlasím se vzdělávacím programem.

Co byste na ní změnila? Proč?

Změnila bych umístění prvních tříd. Jsou v nejušnější části budovy.

Máte nějaký oblíbený sport? Jaký?

Mám oblíbenou turistiku. Ráda chodím po horách.

Co děláte ve volném čase?

Provozují turistiku. V zimě jezdím na běžkách. Za špatného počasí ráda pletu nebo vyšívám.

Jak byste se charakterizovala?

Myslím si, že jsem mírný člověk, který se o všem dokáže domluvit s ostatními. Nemám až tak moc kamarádů, ale když, tak už je to kamarádství delší.

Kdo je váš vzor? Proč?

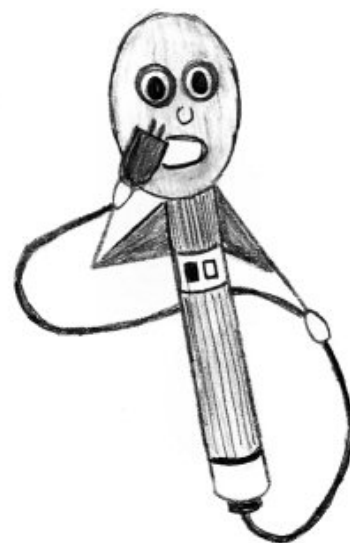
Když to mám vzít z profese, tak mým vzorem byla moje druhá ředitelka. Když jsem učila v Sedloňově v Orlických horách, tak to byla paní Hana Drašnarová a je dodneška. Je to vynikající učitelka, skvělá kamarádka a „ženská do nepohody“.

Jaký styl hudby ráda posloucháte?

Mám ráda vážnou hudbu, když na ni mám čas a hlavně klid. A jinak mám ráda takovou oddechovou muziku. Ráda si poslechnu třeba MIG 21.

Co vás zaručeně pobaví?

Pobaví mě opravdu veselá situace. Například, když vzpomínáme se svou sestrou na zážitky z dětství.

Sledujete SuperStar? Kdo je váš favorit?

Nesleduji soustavně, takže jsem určitě neviděla všechny díly. Ale občas, když se kouká syn, tak se k tomu namanu. Teď určitě nebudu vědět jméno, ale myslím, že byl v předminulém kole a nebyl to Čech. (Ali Amiri – poznámka redakce)

Na co ráda vzpomínáte ze svého dětství?

Ráda vzpomínám na dovolené v Krkonoších.

Děkujeme za rozhovor.

Nikola Hrouzková, Zuzana Steinerová a Kateřina Vodová, VI. A

Představujeme redaktory

Zamysleli jste se někdy, kdo pro vás Malíček připravuje? Zajímalo by vás, jací vůbec jsou lidé, kteří se rozhodli věnovat svůj volný čas amatérské novinařině? Jestli ano, máme pro vás dobrou zprávu. Ačkoliv redakční rada školního časopisu stále prožívá „kolísavý“ stav, kdy někdo přichází a jiný odchází, my jsme se pro vás rozhodli připravit následující novinku. Počínaje tímto číslem vás v každém dalším čísle seznámíme se dvěma z nás. Jako první pro vás vyplňovali dotazník Jana z IX.A a Martin z VIII. A.

Čtěte dále a dozvíte se, jak se s ním poprali.

Dotazník číslo 1

Mé jméno a příjmení: Jana Strašková

Narodila jsem se: Na Tři krále před patnácti lety.

Jsem: Usměvavá, nesnáším pomluvy, lež a přetvářku. Zbytek by musel posoudit někdo jiný.

Můj největší koníček: Nejradši mám, když jsou prázdniny a já jsem s fajn člověkem někde v přírodě, kde je klid a nejsou tam cizí lidé.

Má nejoblíbenější hudba: Nemám ráda metal, country, dechovku a punk, jinak téměř vše. Mezi moje nejoblíbenější patří Robbie Williams, Enya, Roxette, Celine Dion a Bryan Adams.

Můj nejoblíbenější film: Nemám nejoblíbenější film, ale ráda se podívám na Věčný příběh, Hříšný tanec, Tróju, Piráty z Karibiku, Charlieho andílky, 60 sekund, bondovky a Osobního strážce.

Ráda čtu knihy: Nemám přímo vyhrazený žánr, ale nepohrdnu pěkným románem či napínavou detektivkou.

Nejraději nosím: Džíny a nějaké tričko, ve kterém se cítím pohodlně.

Bojím se: Toho, že neudělám přijímačky, a také pavouků a hadů.

Ze školních předmětů mě baví: Čeština, dějepis – ale jen některá období - a jazyky. Dále hudební výchova a některá témata zeměpisu a přírodopisu.

Ze školních předmětů mě nejvíce nebaví: Nedá se říct, že mě něco nebaví, spíš jsou předměty, které mi moc neříkají a nejdou mi.

Na práci redaktorky se mi líbí: Mám díky tomu možnost získat nové zkušenosti, které se určitě v životě neztratí. Je to takové oživení a zvětšení obzoru.

Chtěla bych se naučit: Chtěla bych se zdokonalit v jazycích, a to hlavně v angličtině, abych mluvila plynule a nemusela se za svůj projev stydět, dále umět na kytaru a pochopit některé věci například z fyziky, které jsou pro mě zatím nepochopitelné.

Chtěla bych se živit: Tak na to zatím neznám odpověď, protože v této chvíli jsou spíš zaměstnání, která mě lákají více a která méně. Například by mě lákalo dělat delegátku nebo překladatelku, ale nevím, jestli nebude překážkou má znalost jazyků, přesto se budu snažit, aby taková překážka nevznikla. Také by mě bavilo být právnickou – prostě pomáhat lidem. Ať už ale budu čímkoliv, chci v tom být dobrá a spolehlivá. Zbytek nechám osudu, jen ho sem tam popostrčím do vyznačených kolejí.

Dotazník číslo 2

Mé jméno a příjmení: Martin Vápeník

Narodil jsem se: 29. března tomu bylo patnáct let.

Jsem: Kamarádský, spolehlivý, usměvavý a ... To musí posoudit někdo jiný.

Můj největší koníček: Nejvíce ze svého volného času trávím v Bestě, takže můj největší koníček je tanec. Někdy je při tom pěkná sranda, ale má to i nevýhody, například, když některou sobotu nebo neděli jedeme na soutěž, musíme vstávat pěkně brzo.

Má nejoblíbenější hudba: V posledních měsících nejvíce poslouchám hudbu, kterou dělá Aneta Langerová.

Můj nejoblíbenější film: Harry Potter a Vězeň z Azkabanu.

Rád čtu knihy: O Harry Potterovi nebo nějaké napínavé a hororové knihy, jako například Choking hazard a povídky od Stephena Kinga.

Nejraději nosím: Volné oblečení – džíny a triko.

Bojím se: Když jsem byl malý, tak jsem se docela hodně díval na různé horory a nechtěl bych se setkat s postavou z filmu Noční můra z Elm Street, která straší a zabíjí ve snu. Jinak samozřejmě přijímaček, ale na ty mám naštěstí ještě chvíli čas.

Ze školních předmětů mě baví: Tak mě snad baví všechno, ale někdy něco víc a někdy míň, protože taky záleží na tom, jak mi ten předmět jde a jak mu rozumím. Baví mě například předměty, u kterých můžu odpočívat a nemusím moc přemýšlet. No škoda, že takové předměty nejsou první hodiny.

Ze školních předmětů mě nejvíce nebaví: To snad radši nebudu říkat, ale já osobně jsem spíš na ty humanitně založené předměty, než pořád něco počítat. Tím ale nechci říct, že mě nebaví matematika.

Na práci redaktora se mi líbí: Líbí se mi, že se můžu setkat z různými lidmi, poznat se s paními učitelkami, které bych jinak vůbec neznal, a jiné. Má to ale i nevýhody, že když mám něco na starosti, musím to splnit.

Chtěl bych se naučit: To, co bych měl do života umět, naučit se vyhrávat na soutěžích a psát všemi deseti na počítači, protože už mi to zase moc nejde.

Chtěl bych se živit: Nějakým dobrým jídlem a vůbec samými dobrotami, ale jakou profesí, tak to zatím nevím.

Věříme, že jste se o nás dozvěděli zase o něco víc a již teď se můžete těšit na další setkání s naším novým dotazníkem. Příště vám představíme další redaktory a tentokrát to bude dvojice z osmých ročníků.

Redakce časopisu Malíček

Ze života školy

Návštěvy aneb vzdělávání učitelů

Návštěvy. Když se tohle slovo u nás ve škole vysloví, každý ví, že se k nám na hodinu přijdou podívat učitelé z jiných škol, aby zjistili, jak spolu dohromady dokážeme pracovat. Nikdo se tomu nediví, není ani překvapený, protože je to u nás normální a jsme na to zvyklí. Ovšem stát se tohle na jiné základce v Chrudimi, každý by si pomyslel: „Co tady dělají? To je snad vtip?“ My to však asi vidíme jinak, no přečtěte si sami, co na to říkají mí spolužáci z osmých tříd.

Co si myslíš o tom, že k nám na školu jezdí návštěvy z jiných škol?

Eva VIII.B: Myslím si, že to dokazuje, že naše škola je vzorem pro ostatní školy, když k nám tak často jezdí návštěvy.

Aneta VIII.B: Musíme být asi hodně dobrá škola, když k nám jezdí.

Romča VIII.A: Moc se mi to nelíbí. Nemohu se pořádně soustředit. Myslím si, že se naši učitelé před návštěvou chovají jinak než při normální hodině, jsou trochu nervózní a myslím, že to některým také není moc příjemné.

Tak to vidíte, ne každému je to příjemné, ale souhlasím s tím, že to naší škole dělá dobré jméno, no uvidíme, co na to naši učitelé:

Co si myslíte o tom, že k nám na školu jezdí návštěvy z jiných škol? Musíte se na hodinu více připravovat?

Hana Musilová: Je určitě dobré, když si lidé různých profesí vyměňují zkušenosti. I my jsme rádi, když se podíváme do jiných škol a vidíme, jak děti pracují. Neučí se jenom děti. I učitelé se musí dále vzdělávat.

Určitě je to větší odpovědnost. Máme za sebou spoustu celoroční práce a tady máme během jedné hodiny ukázat, že dokážeme společně řešit různé problémy, pracovat ve skupinách, nacházet různá řešení, ... Asi k nám nikdo necestuje proto, aby viděl, jak se umí někteří žáci „předvádět“.

Jitka Linhartová: Myslím si, že pro to, aby člověk pracoval dobře, je nezbytně nutné se průběžně vzdělávat, seznamovat se s novými informacemi (nejen ze svého oboru) a zpracovávat je. Také naši učitelé absolvují různé semináře a měli možnost navštívit i některé školy. Chápu tedy vyučující, kteří jezdí k nám do školy a hledají například inspiraci pro svoji práci. Zajímají se nejen o práci v jednotlivých vyučovacích předmětech, ale také o výukové semináře, projektové dny atd. Velmi si cení toho, že mohou zhlédnout i ukázky výuky.

Jezdí k nám učitelé z různých koutů republiky a mají různé zkušenosti. Všichni se velmi zajímají o to, jak probíhá skupinová práce. My s našimi žáčky už víme, že má svoje pravidla. Nelze např. vypustit část, kdy si rozdělujeme úkoly nebo provádíme závěrečné shrnutí. Za časově náročnější považuji to, že návštěvě je nezbytně nám známá pravidla přiblížit. Proto je nutné přemýšlet o učivu i tak, aby se za jednu vyučovací hodinu vše v pohodě zvládlo.

Za ocenění pro naše žáky považuji to, že učitelé z jiných škol jejich práci velmi kladně hodnotí. Často říkají, že se svými žáky vyzkoušejí něco nového.

No nebyli bychom objektivní časopis, kdybych zapomněl na ty, o kterých tady stále mluvím, tedy na návštěvníky, oni mají přece taky právo se k tomu vyjádřit.

Splnila hodina, kterou jste právě viděla vaše očekávání?

paní učitelka Bára: Ano, velmi mě překvapilo, že si dokážete sami poradit a pomoci. Děti u nás by to asi nedokázaly.

paní učitelka Markéta: Velmi, jelikož jsem už tady jednou byla, tak jsem vás už viděla pracovat ve skupinkách a mohu potvrdit, že jste stále lepší a lepší.

A nakonec jsme poprosili pana ředitele ZDEŇKA BROŽE, aby nám odpověděl na pár otázek:

Kdo vlastně přišel na nápad, že k nám do školy budou jezdit návštěvy, a jak byl tento nápad realizován?

Ten nápad dostali lidé z jiných škol, kteří se o naší škole a jejím programu dozvěděli a domnívali se, že by návštěva u nás mohla být pro jejich práci prospěšná. Zpočátku jsme jim umožnili opravdu jen návštěvu, kdy dostali základní informace o činnosti školy, pak si ji prohlédli a odjeli. Brzy jsme však zjistili, že tento způsob jim neumožňuje pochopit podstatu všech změn, které zde probíhají, a ani podrobnější seznámení s programem školy. Proto od podzimu 2000 nabízíme zájemcům dvoudenní vzdělávací program nazvaný „Proč měnit školu“, který má i předepsanou akreditaci ministerstvem školství.

Co všechno tento program obsahuje?

První den po příjezdu do školy získají účastníci základní informace o naší škole. Po obědě pak absolvují tříapůlhodinovou „dílňu“ zaměřenou na uvědomění si základních východisek pro pozitivní změny ve škole, dozví se, co přináší realizace našeho vlastního školního vzdělávacího programu nám, našim žákům i

jejich rodičům. Po skončení dílny je při prohlídce všech prostor školy seznamujeme i s její organizací a chodem. Následuje krátká přestávka ve sborovně a klubovně s občerstvením, aby nabrali síly na další dílnu. Ta se jmenuje „Jak a proč začít se skupinovou prací“ a zde mají účastníci možnost vyzkoušet si „na vlastní kůži“ výhody a nevýhody různých výukových metod. Program prvního dne končí většinou krátce před devatenáctou hodinou večerní.

Druhý den program pokračuje první dvě vyučovací hodiny sledováním výuky v některých třídách. Po velké přestávce pak kolegy a kolegyně seznamují se vzdělávacím programem naší školy „Umět a znát, abychom si v životě věděli rady“. V závěrečné odpolední části pak probíhá diskuse, odpovědi na dotazy a kolem třinácté hodiny je konec.

O tento náš program pro další vzdělávání učitelů je veliký zájem především mezi školami, které se již začaly připravovat na tvorbu vlastních vzdělávacích programů, zdaleka však nemůžeme vyhovět všem zájemcům, kterých mám nyní evidováno skoro sedm set.

Pamatujete si, kolik učitelů zhruba navštívilo naši školu a absolvovalo tento program?

Nepamatuji, ale ze statistiky, kterou si vedu, jsem zjistil, že to zatím bylo 1572 lidí z různých míst naší republiky, kteří mají něco společného se školstvím ať již jako učitelé, inspektoři, pedagogové ze středních i vysokých škol, zástupci zřizovatelů škol nebo i rodiče.

Jaké máte ohlasy od účastníků?

Ohlasy jsou v naprosté většině velmi příznivé. Návštěvníci velmi oceňují atmosféru školy, chování žáků a jejich komunikační schopnosti, vztahy mezi lidmi ve škole, výzdobu celé školy i jednotlivých tříd. Líbí se jim program školy se všemi svými aktivitami, nabídka volitelných předmětů, přístup vyučujících k žákům. Uvědomují si, že to vše je výsledkem dlouholetého značného pracovního nasazení a týmové práce celého pedagogického sboru. Pochopitelně ne všem se všechno líbí. Někteří například nechápou, že se lze při skupinové práci učit nové látky, že se žáci na prvním stupni učí, i když za to nedostávají známky, že žáky nevedeme k soutěži, ale ke spolupráci, že je počítačová učebna přístupná bez dozoru a žáci mají k dispozici i internet, že se žáci na začátku každé hodiny nestaví do pozoru, že si mohou při vyučování dojít na toaletu nebo pro pití, že chodí sami do jídelny, že mohou zůstat po vyučování ve škole a řadu dalších věcí, které nám připadají normální a již zcela samozřejmé.

Co znamenají návštěvy pro naši školu a co jí přinášejí?

V prvé řadě je to pro některé z nás hodně práce navíc. Příprava celého programu včetně vyučovacích hodin a možnost kontaktů s kolegy z jiných škol však jistě přispívá k profesnímu rozvoji všech, kteří se na zajištění celé akce podílejí. Také četná ocenění způsobu práce jednotlivých vyučujících i celého pedagogického sboru, která od účastníků dostáváme, jsou velmi příjemná. Významný je i „věčný“ přínos návštěv. Díky návštěvám, které se uskutečnily

v jarních měsících, získala škola téměř čtyřicet tisíc korun, které budou použity na nákup dalšího dataprojektoru pro výuku žáků. Proto bych velmi rád poděkoval všem vyučujícím, kteří se na zajištění programu podílejí, za jejich ochotu, vstřícnost a trpělivost, kterou s našimi hosty měli. Poděkování patří také pochopitelně i žákům, především v těch třídách, kde byl „zvýšený výskyt“ návštěvníků, za odpovědný přístup a velmi slušné chování a vystupování.

Chtěl byste k tomu ještě něco doplnit?

Určitě bych pár zajímavostí rád uvedl. Například vím o čtyřech učitelích, kteří náš program absolvovali jako součást přípravy před konkurzem na místo ředitele, v konkurzu pak uspěli a dnes velmi dobře vedou svoje školy. Zajímavé situace nastávají i při návštěvách ze zahraničí. Například mi telefonovala pracovnice ministerstva školství a velmi se podívovala, že pedagogové z univerzity ve skotském Edinburgu, pro které připravovala program jejich pobytu v České republice, si dali výslovný požadavek, že chtějí navštívit naši školu, ačkoliv ona ji vůbec nezná. Pět skotských kolegů pak v prosinci školu navštívilo a jejich hodnocení práce zdejších učitelů bylo vynikající, ostatně si ho můžete přečíst na nástěnce ve sborovně. Trochu odlišná byla návštěva deseti pedagogů z Anglie, kterou organizovala Britská rada koncem března. Angličtí učitelé si přáli být zapojeni do výuky našich žáků, čehož paní učitelka Blanka Němcová i pan učitel Petr Baťa velmi rádi při výuce angličtiny využili. Určitě třeba pro děti ve IV. A bylo velkým zážitkem, že s nimi v malých skupinkách pracovaly čtyři anglické učitelky. Této skupině z anglického regionu Wiltshire se u nás líbilo dokonce do té míry,

Anglické paní učitelky při výuce angličtiny ve třídě IV.A

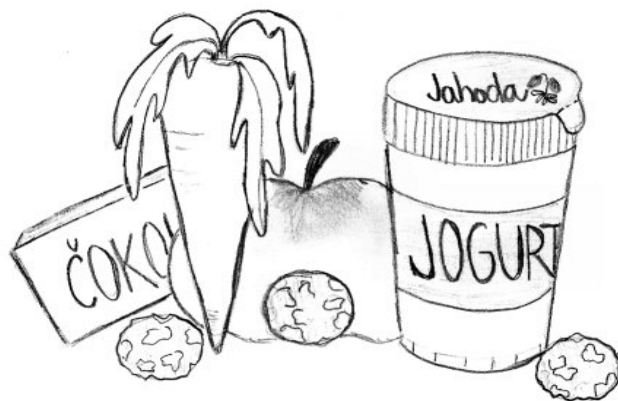
že mají zájem o další spolupráci, a tak na podzim tohoto roku připravuje Britská rada návštěvu několika našich učitelů v Anglii, takže se máme na co těšit. A protože možnost vidět, jak se pracuje v jiných školách, je velmi cenná, jezdí na návštěvy také naši vyučující. Letos v lednu již jedna skupina navštívila Základní školu v Turnově a další se pojede začátkem května podívat do Základní školy v Olomouci –Droždíně.

Nebylo to jednoduché, ale snad jste si udělali obrázek o tom, jak vlastně vidí navštěvování Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka všichni ti, kterých se to týká. Doufám, že už to teď budete vidět v jiném světle a uděláte si na to svůj názor.

Lukáš Krčil, VIII.A

Víme, co jíme aneb jak probíhal projektový den osmých třídách

Každý z nás má někdy chuť na sladké, občas bychom si dali raději něco slanějšího, a nebo si naše tělo poručí třeba hořké. Zkrátka si všichni rádi dopřejeme to, co nám chutná. Ale jíme správně? Pijeme denně dostatečně? Abychom se dozvěděli odpovědi na tyto a další otázky, připravily pro nás paní učitelky v osmých třídách projektový den s názvem „Víme, co jíme?“.

Eva Balonová, VIII.B

Zlomená noha

Jsme na koberci a začínáme předvádět naši scénku. Kopeme si s Lukášem malým míčkem a Anča nás povzbuzuje. V duchu si přeju, abychom to dobře sehráli a neudělali žádnou chybu. Přichází hlavní moment. Musím Lukášovi podrazit nohu, aby si ji jako zlomil, protože naše scénka se nazývá První pomoc. Rozebíhám se, aby pád a zranění vypadalo věrohodně. Najednou cítím bolest. Lukáš padá na nohy. „Au,“ vykřikuje. Mě bolí také noha, protože jsem to přehnal, ale přesto jdu ke zraněnému a ptám se ho: „Nestalo se ti nic?“ „Asi mám zlomenou nohu,“ odpovídá mi. Anča odbíhá do lékárničky pro dlahy a obinadla. Mezitím vytáčím číslo 155. „Záchraná služba Chrudim, prosím,“ zvedá telefon Lenka, která hraje záchranáře. „Přijďte prosím na fotbalové hřiště SK Chrudim, je tu zraněný se zlomenou nohou,“ odpovídám jí. „Ano, hned tam budeme,“ říká Lenka a jakoby se vydává na cestu. Anča přichází s dlahou, kterou ihned dáváme zraněnému na nohu. V tom přijíždí záchraná služba a přebírá si Lukáše.

Fanda Kubašta, VIII. A

Sestavování plakátu

Losujeme si lístečky, na kterých je napsáno téma, které musíme zpracovat. „Máme minerály,“ oznamuje nám Anča. Jdeme ke stolečkům, na kterých jsou obaly od různých potravin a nápojů. Ihned vidím etiketu od Magnesie. To určitě musí být naše. Usedáme tedy ke stolečku, kde jsme to objevili, a rozdělujeme si role. „Já budu dohlížet na to, jak pracujete a ověřovat informace,“ vybral si roli Lukáš. „Já chci vyhledávat informace v učebnici,“ rozhodla o své roli Anča. Na mě zbývá vybírat v kupě papírků od potravin a letáků ze supermarketů nápoje, které obsahují minerály. „Když najdete minerály, dejte mi je,“ říkám těm, kteří jsou taky pověřeni hledáním nějakých obalů. Takto si navzájem pomáháme. „Aspoň to bude rychleji udělané,“ říkám si v duchu. Lukáš mi přichází na pomoc, protože jeho role není tolik náročná. Hned nachází několik etiket, které nosí na papírový talíř. Při hledání je zábava, která bohužel brzo končí, protože jsme napomenuti od učitelů. Náš talíř minerálů je celý zaplněn. Vracíme se do skupinky, kde ostatním pomáháme vyhledávat nějaké informace. Náš plakát je hotov. Doděláváme barevné úpravy a jsme připraveni na představení plakátů.

Fanda Kubašta, VIII. A

Jak jsme se snažili zahrát scénky na projektu Zdraví

Na projektový den Zdraví, který se dlouhé dva měsíce odkládal, jsem si měli ve skupince vymyslet scénky na zadané téma. Nebylo to opravdu jednoduché, když uvážíte, že jsme na to měli „jen ty dva měsíce“. Určitě si myslíte: „To je blázen, dva měsíce a jemu je to málo?“ Ne, ne, nenechte se mýlit. Každý přece zapomíná a naše VIII. A také. No ano, skoro každá skupina si začala připravovat svou scénku asi dva dny před projektem (i když scénáře jsme měli dávno promyšlené), a tak si asi dokážete živě představit, jak to v den premiéry vypadalo.

Každý někde něco sháněl nebo dodělával poslední úpravy. Prostě vše „podle představ“ paní učitelky Linhartové. Když vstoupila do třídy, nikdo ani nedutal, dokonce se ani nesmál. Každý přemýšlel nad svou rolí. Nikoho ani nepřekvapilo, že scénkami budeme začínat.

Abyste tomu rozuměli. Každá skupina dostala na starosti jedno zdraví, třeba duševní nebo fyzické, a měla všem předvést nějakou scénu, kde by se to zdraví objevilo. Právě naše hra, která měla vypovídat o tom, jak na sobě pracujeme, šla na řadu jako druhá. Sklidila bouřlivý potlesk, když jeden náš člen oznámil, že jdeme své kalorie spalovat se spolužačkami do postele. Stačilo trochu improvizace a nakonec se zdálo, že je i naše paní učitelka velmi spokojená.

Lukáš Krčil, VIII.A

Co prospívá našemu tělu

V našem projektu jsme se také mohli dozvědět, jaké potraviny prospívají našemu tělu. Chcete-li mít krásné a zdravé vlasy, jezte mandarinky a luštěniny. Na nehty pomeranče, kukuřici či fazole a pro svěží pleť je vitamin A, tedy mrkev a celozrnné pečivo. Bílé a zdravé zoubky vám zaručí pomeranče, papriky nebo kiwi. Rýže, zelí, ananas, tak tyto potraviny jsou dobré na dostatek tekutin ve vašem těle. Jde-li vám z toho hlava kolem a máte nervy v kýblu, vezměte si trochu sýra a rybí či hovězí maso. Jezte tyto potraviny a uvidíte, jak málo stačí k dokonalosti.

Romana Severýnová, VIII. A

Jak uvařit sami sebe

Další aktivita našeho projektového dne se jmenuje „Jak uvařím sám sebe“. Nikdy jsem nic podobného nedělala, ale tento nápad se mi líbí. Každý má shromáždit své vlastnosti a z toho uvařit sám sebe. Máme se pokusit do textu zapojit fráze, které se používají v receptech na jídlo. Takže se v pracích objevuje třeba: „Přidáme špetku rozumu, pomazeme těsto rozšlehanou tvrdohlavostí a spousta jiných originálních spojení. Všechny výsledky jsou podařené a tak náš projektový den v klidu končí. Jak se uvařili někteří žáci 8.B si můžete prohlédnout na nástěnce v jejich třídě a jeden nejporaženější si můžete přečíst.

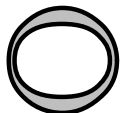
Jak uvaříme Jirku

Potřebujeme: 2 lžíce pečlivosti, litr chytrosti, pytlík ochoty, košík smyslu pro humor, 3 hrnečky slušnosti, špetku lenosti, 5dkg kritičnosti, lžičku tvrdohlavosti

Postupujeme: Z košíku vysypeme smysl pro humor, rozmixujeme ho a přilijeme do misky. Přidáme 2 lžíce pečlivosti, 3 hrnečky slušnosti, přisypeme ochotu, přilijeme chytrost a pořádně promícháme. Okořeníme leností a kritičností. Vzniklou hmotu nalijeme na plech a pečeme. Po dopečení dozdobíme tvrdohlavostí a podáváme.

Katka Tichá, VIII.B

Z Andersenem

Kolem sedmé hodiny večer se začaly otevírat školní dveře a děti, které se přihlásily na noc s Andersenem, se s nadšením draly dopředu, aby jim nic neuteklo a byly první ve škole. Nejdříve jsme si ve třídách uložili karimatku a spací pytel a pak jsme se přemístili do školní jídelny, kde nás čekal pan Andersen, který nám vyprávěl o svém životě. Pan Andersen by totiž tenhle rok slavil dvousté narozeniny. Tuto oslavu si nenechal ujít ani místostarosta města Chrudim pan Petr Řezníček, který spolu s panem Andersenem a panem ředitelem zasadil na naší školní zahradě pohádkový strom, který by nám měl splnit všechna naše přání. Potom jsme odcházeli

do tříd, kde nás čekalo sestavování pohádky Malá mořská víla a kreslení ilustrací. Moc jsme se těšili, co bude následovat. Přesunuli jsme se do jídelny, která se v okamžiku stala divadlem. Děti z vyšších tříd nám zahrály divadlo O létajícím kufru. Když byla pohádka u konce, porouchal se létající kufr a princ se nemohl dostat za svojí nevěstou. Princ se bál kufr otevřít. Z venku se ozvaly hlasité rány. Šli jsme ten kufr raději otevřít ven. Co kdyby třeba vybuchl nebo shořel a nám ublížil. A najednou to tu bylo. Všude samé rány a barevná světýlka. „Vždyť je to ohňostroj na oslavu dvoustých narozenin pana Andesena!“ Všichni byli ohňostrojem nadšení. Potom se chvilku nic nedělo a zase vypukl tak krásný ohňostroj s tolika barvičkama. „Byl to ten nejhezčí ohňostroj.“ Tak tato slova se ozývala ze všech stran. Z venku jsme se vrátili zpátky do třídy. Pan ředitel nám přinesl koláče a my jsme se hned na ně vrhli a pili k nim čaj. Moc jsme se těšili, až si lehneme do naší postýlky a paní učitelka nám přečte pohádku O malé mořské víle. Když paní učitelka dočetla, v hlavě se nám honily všechny zážitky – pohádky, ohňostroj a všechno, co jsme prožili.

Sabina Tomaidesová, Jana Kapounová, V. A

„ŠKOLA NARUBY“ VE TŘÍDĚ V.A

Paní učitelka Pavla Adámková pro nás připravila „Školu naruby“. My, děti, se přihlásíme a zapíšeme, jaký předmět bychom chtěli vyučovat (český jazyk nebo matematiku). Domluvíme si určité datum a připravíme si práci pro naše spolužáky, kteří se na hodinu stanou našimi žáky.

Také jsme si to vyzkoušely, a tak se vám pokusíme popsat, jak ta hodina probíhá. Postavíme se před tabuli, rozdáme pracovní listy a vysvětlujeme úkoly či pravidla. Potom začnou všichni pracovat a my čekáme, než se někdo přihlásí nebo odevzdá papír, abychom ho mohli opravit.

Moc se nám to líbí. Až na pár výjimek, kdy děti vykřikují, smějí se a mluví nahlas a my je musíme tišit. Někdy tolik, že do toho musí zasáhnout i paní učitelka. Po této zkušenosti si vážíme trpělivosti všech učitelů.

Jana Kapounová, Sabina Tomaidesová V.A

Projekt Velikonoce

V úterý 22. března se konal projekt Velikonoce. Zahajovalo se v osm hodin ráno. Když už jsme byli všichni ve třídě, sešli jsme se na koberci a sdělili jsme si, co od projektu očekáváme. Potom jsme se rozsadili ke stolům, které jsme měli označené lístečky s názvy nedělí, které jsme hráli ve scénce. Paní učitelka Pavla Sádecká nám rozdala vždy jedno velké papírové vejce do skupinky. To naše bylo zelené. Na vejce jsme měli napsat, co nás napadne ke slovu Velikonoce. Paní učitelka všechny nápady zapisovala na větší vejce, které bylo na tabuli. Pak jsme vyráběli plakáty, na kterých bylo povídání o různých dnech Pašijového týdne. Potom jsme předváděli scénky, které jsme měli dopředu nacvičené. Paní učitelky si také nacvičily scénku. Potom jsme seli řeřichu. Pak jsme my, holky, šly barvit kraslice a kluci pletli pomlázku. Barvili jsme voskem a mně to nešlo. Když jsme se vrátili do třídy, sedli jsme si na koberec a povídali jsme si o projektu. Byl to moc hezký den a já jsem byla šťastná.

Lucie Voříšková, V. B

Projekt „DEN ZEMĚ“

Projektový den, který se uskutečnil v VI. A ve středu 13. dubna 2005, se nazýval DEN ZEMĚ.

Už ve dveřích naší třídy nás přivítaly paní učitelky Ivana Brožová a Nad'a Cempírková a daly nám s úsměvem na tváři pozvánku na tento projektový den.

Všichni jsme se usadili do lavic. Později nás paní učitelky pozvaly na koberec. Povídali jsme si, jak bychom se měli chovat, aby to byl příjemně prožitý den. Nejčastěji zaznívalo: „Neměli bychom se hádat a měli bychom si naslouchat a spolupracovat.“ Následovalo povídání o tom, co vlastně je ODPAD a jak ho lze třídit. Vysvětlili jsme si, že odpad je to, co už nepotřebujeme, a rozdělujeme ho například na plasty, papír, sklo nebo textil.

Další otázka od paní učitelky Brožové zněla: „Jaké významy má slovo ZEMĚ a kdy se píše velké začáteční písmeno? Další aktivita byla taková, že jsme se s podepsanou pozvánkou postavili na koberci do kroužku. Aktivita se nazývala „Jak pomoci Zemi?“ Paní učitelky střídavě pokládaly otázky typu: „Když si čistíš zuby, necháváš puštěnou vodu?“ nebo „Kreslíte a píšete na papír z obou stran?“ a podobně. Kdo odpovídal *ano*, vyměnil si místo s někým jiným.

Taky jsme si trochu zahádali, ale nemyslím tím pohádali se. odpovídali jsme například na tyto otázky: Víte, co najdete v potoce? Ryby, pneumatiky nebo kameny? Pak jsme dostali obálku, ve které byly lístečky. Podle druhu odpadu jsme hodnotili délku jeho rozkladu v přírodě.

Teď přišla na řadu poněkud „špinavá“ práce. Dostali jsme rukavice a pytle a vydali jsme se vysbírat co nejvíc odpadků okolo areálu školy. Rozdělili jsme se na dvě skupiny. Jedna skupina šla z jedné strany a druhá z druhé strany školy, abychom nasbírali co nejvíc odpadků. Byla to zábava.

Po umytí rukou přišla velká přestávka. Pro někoho čas svačiny, pro jiné chvilka na stolní tenis či jinou činnost. Po přestávce přišly na řadu naše předem připravené referáty ve skupinách. Obsah referátů se samozřejmě týkal Dne Země. Každá skupina měla své téma, třeba Den Země v Chrudimi, Červená kniha, Den Země, Životní prostředí a média, Anketa a Ekologická hnutí. My jsme měli téma *Kam s odpadem?* Mezi referáty jsme si došli na výborný oběd.

Do čtveřice jsme dostali čtyři obrázky krajiny a měli rozhodnout, která se nám líbí a která ne. Na to navazovala koláž, ve které měla být krajina, která by se nám nelíbila. Mohli jsme ji dělat ve dvojici nebo jednotlivě.

Kluci předem připravili klíčky, do kterých dala každá skupina určitý druh odpadu. Někdo tam dal skleničku, jiný žvýkačku, papír nebo slupku od banánu. Klece jsme pak pověsili na strom na školní zahradu. Teď nám zbývá sledovat změny a zapisovat je. Toto byla poslední aktivita projektového dne. Poslali jsme si náš pozdrav, rozloučili jsme se a odešli domů.

Projektový den se mi moc líbil a určitě bych si něco podobného ráda někdy zopakovala.

Nikola Hrouzková, VI. A

„Spolu to dokážeme“

aneb Střípky z Doubravky

Africké vesnice

aneb jak jsme všechno málem prohráli

„Hod' dvojku, tak ji hod'. Já vím, že ji hodíš!“ křičí celá naše skupina na toho, kdo určuje, jaký bude rok. My všechno odhodlaně sázíme na vlhký rok. „Né, to snad není možný!“ rozčilujeme se všichni. Celá naše úroda je v tahu a my s ní. Jsme na ní totiž jako africký lid závislí. Padla jednička, to znamená suchý rok. Zkoušíme tedy jinou taktiku, ale chyba lávky, zase prohráváme celou úrodu. To však není všechno, ještě k tomu naši zemi postihuje občanská válka. „Tak to už je vrchol!“ protestuje každý. Nezbývá nám nic jiného, než všechno vsadit na jednu kartu.

A to se nám vyplácí, protože poprvé za celou hru máme dobrou úrodu a to je záchrana pro celou naši vesnici.

Lukáš Krčil, VIII. A

Horolezecká stěna

„Tak, jdeme na to,“ oznamují nám jako vždy s úsměvem na tváři Pét'a Baťa a David Hainall. Mezitím, co se snažím nasoukat do sedáku, stačí vylézt dva žáci, takže můj volný čas je bezpečně naplněn a mohu jít na to. Než se ale rozkouskám, všechny stěny jsou obsazené, proto mi nezbývá nic jiného, než si to namířit hned k té nejtěžší. Lezu poprvé, proto se neubráním menším obávám. „Lezu,“ ohlásím a už přemýšlím nad správným postupem. Pohled na mě je asi jako na opici, která se snaží vyskočit pro banán. „Pravou nohu dej kolmo ke stěně,“ ozývá se zezdola. Poslušně pokyny plním a kupodivu to funguje. Ještě pár promyšlených kroků a mohu si zazvonit na rolničku, která je na vrcholu. „Hurá,“ mám radost ze svého výkonu a pomalinku se spouštím dolů.

Aneta Paulů, VIII. A

Móda přírodních maličkostí

„Vezměte si ta bílá trička a za pět minut v klubovně,“ zní pokyn a my míříme do svých pokojů. Potom se scházíme dole všichni v bílém. Zhasíná se a místnost osvětluje pouze světlo z promítačky. „Ted' si uděláme takovou menší módní přehlídku,“ říká paní učitelka a na plátně se objevuje první obrázek. Obrázek si každý vyrobil z různých průsvitných věcí, které jsme našli v přírodě. „Tak

začneme číslem jedna.“ Začíná hrát hudba a přichází první modelka Nela, která obrázek vyráběla. Já si tiše sedím na molitanu a vše sleduji. Ozývá se první takt písničky od Gwen Stefani a Žanda, která právě předvádí svoje tričko, to začíná „rozjíždět“. Po nás jsou na řadě paní učitelky, které za našeho hlasitého skandování nezůstávají „chladné“ a dostávají publikum do „varu“.

Martin Vápeník, VIII.A.

Svázané nohy

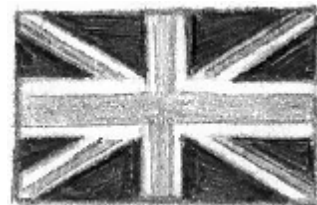
Posloucháme pokyny a řadíme se do řady podle výšky, aby se nám lépe šlo. Svazujeme si nohy, ale šátků není tolik, a proto využíváme i mikiny. „Tak jdeme!“

slyšíme paní učitelku a snažíme se ji poslechnout. Moc dobře to nejde. Batolíme se jako káčata, která se právě vylíhla. Hledáme nějaký systém, jak jít rychleji a pohodlněji. „Vykročte na přeskáčku!“ říkám a vycházím se svojí a Honzovou svázanou nohou. Všichni to dělají také tak, a proto si při pochodu počítáme do rytmu: „Á raz á dva á raz á dva!“ Chodí se nám skvěle, a abychom se trochu potrápili, jdeme do lesa, kde už vycházka přestává být tak pohádková. Škobrtáme přes kořeny, přecházíme pařezy a klády, ale pořád je slyšet věčné á raz á dva á raz á dva.

Romana Severýnová, VIII. A

JEDEN DEN V ANGLICKÉM MĚSTĚ

Je úterý 12. dubna, krásný jarní den, a mě dnes čeká projekt zaměřený na druhý cizí jazyk. V mém případě tedy na jazyk anglický. Jdu do třídy a už z dálky vidím na dveřích ceduli s nápisem „My dream town“. Dnešek jako obvykle začínáme tím, že si sdělujeme svá očekávání. Většinou se ozývá: „Já od dnešního dne očekávám, že se naučím popisovat cestu odněkud někam.“ To proto, že už předem víme, o co dnes půjde. Cílem je zvládnout někomu popsat cestu tak, aby se dostal, kam potřebuje. Poté si každý vymýšlíme své ulice jako v opravdovém městě. Do ulic později rozmísťujeme i budovy, které by v žádném, aspoň trochu vyspělém městě, nemohly chybět. Jako jsou například divadlo, pošta, škola, kavárna. Když už umíme všechna potřebná slovíčka k popisu města, využíváme našich schopností a vzájemně se navigujeme. Je to zábava. Takové dny by mohly být častěji. Ale pro mě nejzábavnější aktivitou je ta poslední, kdy ve skupinkách, do kterých jsme se ráno pomocí losování rozdělili, vyrábíme, malujeme, kreslíme naše město snů. Naštěstí mám skupinu, se kterou se mi dobře pracuje, a tak se naše trojrozměrné město jménem Crazy roof town začíná rýsovat. S naší prací jsme velice spokojeni. Veškerá očekávání jsou splněna a po dnešku můžeme snad všichni říct, že jsme schopni popsat někomu anglicky cestu.

Eva Balonová, VIII.B

STUDENTSKÝ PARLAMENT

Ahoj čtenáři časopisu Malíček. Mám pro vás nové zprávy ohledně Studentského parlamentu, které mi poskytl Libor Dočekal z VIII. A. Tentokrát se podíváme na bezpečí silnic a cest a na oslavu jara, na kterou jste všichni zvaní.

Bezpečná cesta do školy. Další akce Studentského parlamentu, která se uskuteční i na naší škole. Děti z prvního stupně dostanou mapky města Chrudim, v nichž budou po celý rok zaznamenávat cesty, které se jim zdají být nebezpečné. Mladším dětem budou moci pomoci rodiče či starší sourozenci. Studentský parlament se bude snažit udělat tyto cesty bezpečnější (přechody).

Studentský Majáles se uskuteční 1. května na Resselově náměstí v Chrudimi. Zahájení začne ve 13:30 hodin, kdy sbor topolských dobrovolných hasičů postaví májku, která je symbolem Majálesu. O hodinu později je naplánován průvod v maskách, do kterého se může kdokoli připojit. Bude se volit král a královna Majálesu, čeká na nás pohádka loutkářského muzea, soutěže dvojic ze základních i středních škol a nebude chybět ani vystoupení hudebních kapel či pěveckého souboru „Klíčenky“. Na oslavu příchodu jara vás zvu nejen já, ale i Studentský parlament, který tento den pořádá.

Studentský parlament má nové internetové stránky, které naleznete pod starou adresou www.smch.wz.cz.

Romana Severýnová, VIII. A

Byli jsme při tom

Aneta Tour 2005 - Pardubice

„Čau, tady Aneta Langerová. Chtěla bych vás pozvat na jeden ze svých koncertů jarního Aneta Tour 2005, které se budou konat ...“ Ano, přesně tohle znělo celý březen z českých rádií. Měla jsem štěstí, že jsem to slyšela, a protože jsem na naši první českou SuperStar byla velice zvědavá, ihned jsem si běžela sehnat lístek na pardubický koncert, který se konal 31. března od sedmé hodiny večerní. Před Malou halu u Duhové arény jsem spolu se svými kamarádkami dorazila již v šest hodin. Čekala tu už spousta dalších nedočkavých fanoušků. Jakmile jsme mohli, vešli jsme do prostorné haly. Kromě stánku s občerstvením zde byl i „Anetin“ obchod, kde jsme si mohli zakoupit plakát, klíčenku, mikinu či tričko. Já si koupila plakát. Asi ve čtvrt na sedm se zhasla světla a jako předkapela nastoupila na scénu rocková skupina Folk3Mail. Ne že by zpívala špatně, ale my jsme se zkrátka těšili na někoho jiného, a i když to asi

vůči kapele nebylo pěkné, všichni jsme skandovali „Aneta, Aneta, Aneta, ...“ a těch pětáctýřicet minut nám připadalo jako věčnost. To jsme však nevěděli, že ještě následuje krátký kreslený film Čapí život. Potom se zhaslo a halou za prvního taktu písně Skvělejší nápad přeletěl obří drak, symbol Anety. „Ahoorej!“ ozvalo se ze tmy a nato se světla rozsvítila a tam stála naše hvězda, která přestože neměla žádné extra oblečení, působila sexy a ležérně. Aneta nám zazpívala písně ze svého alba Spousta andělů, píseň od skupiny Garbage a nechyběla ani Alanis Morissette, její oblíbená zpěvačka. Úplně největší úspěch sklídil song Hříšná těla, křídla motýlí, při kterém se fanoušci za svitu zapalovačů a prskavek pohybovali do rytmu. Úspěšná byla také píseň Voda živá, kterou Aneta celý koncert zakončila. Postupně se hala začala vyprazdňovat. I přesto, že mi koncert zabral mnoho volného času, byla jsem ráda, že jsem se tam dostala, a určitě na něj nezapomenu.

Nela Prostřední (účastnice koncertu) a Martin Vápeník (úprava textu), VIII. A

Hitparáda

Ahoj spolužáci,
jistě jste si všimli, že v tomto čísle je nejen spousta zajímavých článků, ale i pár nových rubrik. Protože celým světem stále víc a víc „mlátí“ různé hitparády a hudební pořady, my jsme se pro vás rozhodli zavést jako

novinku hitparádu časopisu Malíček. Do každého nového čísla navrhne své oblíbené písně a věříme, že se aspoň někteří z nás treťí do vašeho hudebního vkusu. Samozřejmě můžete písně navrhnout i vy. Stačí se podívat na naše nové webové stránky <http://malicek.aktualne.cz> do sekce „vzkazy“, napsat jméno interpreta, název navrhované skladby a své jméno a třídu. Na našich stránkách v sekci „hlasujte“ bude zároveň celé hlasování probíhat. Najdete tam nejen kompletní výpis písní, ale také ukázkové skladby, které si můžete přehrát. Proto nezapomeňte a hlasujte. Pořadí ovlivníte pouze vy!

POSTUP	INTERPRET / PÍSEŇ	NÁVRH
NOVÉ!	Celine Dion: My heart will go on	<i>Jana Strašková</i>
NOVÉ!	Aneta Langerová: Hříšná těla, křídla motýlí	<i>Lukáš Krčil</i>
NOVÉ!	Good Charlotte: I Just Wanna Live	<i>Romča Severýnová</i>
NOVÉ!	Anastacia: Heavy on my heart	<i>Martin Vápeník</i>
NOVÉ!	Gwen Stefany: Rich Girl	<i>Katka Tichá</i>
NOVÉ!	Linkin Park & Jay-Z: Numb/Encore	<i>Honza Hlavatý</i>
NOVÉ!	Metallica: Hero Of The Day	<i>Eva Balonová</i>
NOVÉ!	Dan Bárta: On My Head	<i>Zuzka Steinerová</i>
NOVÉ!	Uher: Yeah!	<i>Nikča Hrouzková</i>

Martin Vápeník, VIII. A

Jak se žije s . . .

Rovnátko

Jsou různé věci, se kterými se člověk musí vyrovnat. Jsme tvorové, kteří jsou se sebou věčně nespokojení. Někdo má pocit, že je příliš malý, někdo, že je příliš štíhlý, někdo naopak silný, někdo chce mít hezčí pleť, jiný vlasy. Některé věci je ale těžké vstřebat.

Jednoho dne mně rodiče oznámili, že chtějí, abych nastoupila léčbu, že chtějí, abych měla rovné zuby a že prostě budu mít rovnátka. Přišlo to tak najednou. Zčásti jsem věděla, co mě čeká, protože je měl brácha. Ze začátku jsem dostala jen takové aparátky na noc, ty se párkrát změnily. Asi po půl roce jsem šla na běžnou kontrolu. Když už bylo všechno hotové, zavolal si pan doktor z čekárny mamku a na sádrovém odlitku mých zubů ukázal, co bude následovat. A první, co mělo následovat, bylo trhání zubů. A číslo? Málem jsem tam omdlela – 4!!!! Hrozně jsem se toho bála a asi za měsíc, když jsem seděla u jiného pana zubaře a čekala na vytrhnutí prvního zubu, jsem se klepala po celém těle. Dostala jsem injekci na umrtvení a za chvíli to bylo „hotovo“! Půl tváře jsem vůbec necítila, až za pár hodin to přicházelo k sobě. Naštěstí mě to moc nebolelo, ale ten pocit, hlavně při injekci, nebyl příjemný. Následovaly další tři návštěvy vždy s pauzou tak ten týden. Potom následovala rovnátka napevno. Ze začátku jsem měla tendenci dávat si ruku před pusku, bála jsem se smát a mluvit. Ukázalo se ale, že to byly zbytečné obavy. Všichni mě vzali takovou, jaká jsem, a vůbec nikomu to nevadilo. Zažila jsem si spousty bolesti, spousty dnů, kdy jsem musela jíst jogurty, protože mě zuby moc bolely. Už mám asi dva měsíce rovnátka pryč a ten dobrý pocit stojí za to vydané úsilí. Takže pokud přemýšlíte, jestli si máte rovnátka dát nebo ne, neváhejte a pusťte se do toho co nejdřív, vždyť se rozhlédněte, teď už to není nic zvláštního.

Jana Strašková, IX. A

Sportovní "KDO JE KDO?"

Jako obvykle, tak i v tomto čísle jsem si pro vás nachystal tuto hádanku. Nebudete v ní ale muset uhodnout tři fotbalisty, jak pro vás bývá zvykem, ale budou tam namícháni i ostatní sportovci. Pokud budete chtít vyhrát nějakou tu drobnost, která se týká sportu, tak na papírek napište své jméno, příjmení, třídu, do které chodíte, jména všech uvedených sportovců a ten odevzdejte Janu Hlavatému do třídy VIII. B do konce května.

1. ●

Tento, podle mnohých nejslavnější, basketbalový hráč všech dob se narodil 17. února 1963 v Brooklynu ve státě New York. V roce 1982 střílí pár vteřin před koncem finále vysokých škol vítězný koš a později

tento moment označuje za zásadní ve své kariéře. O dva roky později si ho jako třetího v pořadí vybírá na draftu tým NBA Chicago Bulls. Roku 1987 odehrál sezonu s nejvyšším střeleckým průměrem v kariéře. Tento průměr činil 37,1 bodu na utkání. Po třetím titulu s Chicago Bulls ukončuje poprvé kariéru (rok 1993). V roce 1995 se vrací do Chicaga a vyhrává s ním další tři tituly v řadě. V šestatřiceti letech podruhé ohlašuje konec kariéry. V roce 2001 však oznamuje návrat a to do týmu Washington Wizards. O dva roky později ale ohlašuje definitivní konec. Tohoto sportovce jsme také mohli vidět ve filmu Space Jam.

2. Záložník původem z Walesu hraje již patnáctou sezonu v anglickém klubu Manchester United. Narodil se 29. listopadu 1973 v Cardiffu. Už když mu bylo 17 let a 289 dní, tak oblékl reprezentační dres Walesu. Tím se stal historicky nejmladším fotbalovým reprezentantem země. Když fanoušci Manchesteru vybírali ideální klubovou jedenáctku všech dob, dostal přes 90 procent hlasů. Tento hráč vyhrál v roce 1999 Ligu mistrů, když v nezapomenutelném finále vzal Manchesteru Bayernu Mnichov vítězství až v samém závěru. Jinak se stal sedmkrát mistrem Anglie, třikrát vyhrál Anglický pohár a jednou anglický Ligový pohár.

3. Tato atletka pochází z Los Angeles, kde se narodila 12. října 1975. Nyní se věnuje sprintům a skoku do dálky. V mládí se rozhodovala, jestli se bude věnovat basketbalu nebo atletice. V roce 1996 začala chodit s univerzitním trenérem C. J. Hunterem, který ji přesvědčuje, aby se věnovala atletice. Na olympijských hrách v Sydney získává tři zlaté medaile (100 metrů, 200 metrů a štafeta 4x400 metrů) a dvě bronzové (dálka a štafeta 4x100 metrů). Roku 2003 porodila syna Tima, kterého měla s americkým sprinterem Timem Montgomerym, s nímž žije dodnes.

Jan Hlavatý, VIII. B

Fotbalové "KDO JE KDO?"

správné odpovědi z minulého čísla

Minule jsme se vás ptali na tyto hráče:

1. Gianluigi Buffon
2. Raúl González Blanco
3. Edgar Davids

Správně odpověděli **MARIÁN ZAJÍČEK** a **LUKÁŠ DOLEŽAL** ze třídy III. A. Výhercům blahopřejeme a odměníme je cenami.

Jan Hlavatý, VIII. B

NAŠE LITERÁRNÍ POKUSY

Pohádka o nešikovné princezně

Byla jedna princezna. A ta princezna nic neuměla, jen se fintit. Jednou k ní přijel pěkný princ. A ptal se princezny: „Princezno, co umíš?“ Princezna odpověděla: „Dívat se do zrcadla a nosit pěkné šaty. A říkat och, to jsem krásná.“ A princ se zeptal: „A umíš vařit knedlíky?“ „Ne, to neumím,“ řekla princezna. „Tak to tě nechci,“ řekl princ. A tak si princezna zavolala kuchaře. Kuchař jí vše vysvětlil. Druhý den princ zase přijel a ptal se princezny: „Tak co, princezno, už umíš vařit knedlík?“ „Ano,“ řekla princezna. „Tak to si tě vezmu,“ řekl princ.

Pohádka o koníčkovi

Byl jednou jeden kůň. A ten kůň byl hezký. Akorát ho nikdo nechtěl. Víte proč? Protože byl hrozně divoký. Ale byl nejhezčí ze statku. Jednou statkář toho koně vypustil. Víte proč? Protože v boxu tak vyváděl, že to bylo k nevydržení! Ale ten kůň byl rád, protože už nemusel tahat ten těžký vůz se senem. Ale taky, že ho netrápili, že mu nedali jíst. V přírodě si každé zvířátko najde potravu. Ale ten kůň, protože byl tak pěkný, si tam v přírodě našel klisnu. A to je konec pohádky.

Adriana Košková, I. B

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** E. Balonová, J. Hlavatý, N. Hrouzková, L. Krčil, J. Strašková, R. Severýnová, Z. Steinerová, K. Tichá, M. Vápeník, K. Vodová
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ www.malicek.aktualne.cz
- ❖ www.zsmalika.cz